

РЕШЕНИЕ

№ 3685

гр. Варна, 14.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 16 СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Румяна Христова

при участието на секретаря Галя Ж. Дамянова
като разгледа докладваното от Румяна Христова Гражданско дело № 20223110110003 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по повод предявен от „Ю Е. П.“ ЕООД, ЕИК: **, чрез адв. К. М. от ВАК срещу „А. Т.“ ЕООД, ЕИК: ** иск с правно основание чл. 266, ал.1 вр. чл. 79 от ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от **2973 лева**, представляваща положен труд и доставка на материали за пожроизвестителната система, сигнално охранителната система, системата за видеонаблюдение, интернет, окабеляване, кабелна телевизия, извършени в периода от 01.02.2022 г. до 31.03.2022 г. в размер и количества, съгласно количествено стойностна сметка, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда -29.07.2022 г. до окончателното изплащане.

Моли съда да осъди ответното дружество да му заплати сторените съдебно-деловодни разноски,включително и заплатен адвокатски хонорар в настоящото производство.

Ищецът аргументира правен интерес от предявения иск, навеждайки следните фактически твърдения:

Към края на месец Декември 2021 година с него се свързва лицето В. В., като се представя за собственик на „А. Т.“ ЕООД с тел номер (*****). След продължителен разговор същият пожелава да направи оглед на хотел А.,

находящ се гр. Обзор за дефекти възникнали в хода на експлоатация на хотела. В конкретния период няма тази възможност и отлагат за след месец. В края на месец Януари 2022 година лицето В. В. отново се свързва с него и насрочват оглед в хотел А. в гр. Обзор. След като правят оглед установяват множество дефекти по пожароизвестителната система, сигнално охранителна система, системата за видеонаблюдение, интернет, окабеляване, кабелна телевизия и други. Започват работа и в хода на отстраняване на дефекти се намират нови такива, които им са възлагани в движение от В. В. също за отстраняване. Междувременно моли В. В. да изготвят фактура за доставката и монтажа на системата за видеонаблюдение, като същата я плащат изключителни бързо. На 07.03.2022 г. приключват работа по обекта (хотел А.), обаждат се на В. В. и по-късно му изпращат и снимков материал по Вайбър. На следващия ден му изпраща отново данни за фирма А. Т. ЕООД, за да фактурира оставащото КСС, което се формира от всичко - планирани и нови дефекти. Видно от снимков материал от Вайбър на 29.03.2022 г. му пише, за да коментират срокове за плащане на задължението в размер от 2 500 лв. по КСС, т.к. не си вдига телефона - отново без резултат. На 10.05.2022 г. прави последен опит да се свърже с лицето възложило му работата, но отново без успех. Поради факта, че до настоящия момент ответникът не е извършил плащане на претендираното от ищеца задължение, за ищеца възникна правен интерес от предявяване на настоящия иск за заплащане на дължимата сума съгласно КСС в размер на 2 973 лв. с ДДС (2478 лв. без ДДС).

Моли плащането да бъде извършено по банкова сметка: ** с титуляр адв. К. М..

В срока за отговор на исковата молба по реда на чл.131 от ГПК, депозира отговор на исковата молба.

Оспорва изцяло исковата молба, като съображенията му за това са следните: Видно от твърденията в обстоятелствената част на исковата молба ищецът твърди, че се е свързал с лицето В. В. и от последния му е възложена определена работа, а именно: отстраняване на дефекти по пожароизвестителната система, сигнално - охранителната такава, както по системата за видеонаблюдение, интернет, окабеляване, кабелна телевизия и други. Тези твърдения сочи, че са само частично отговарящи на истината. Излага, че през месец януари на управителя на „Ю Е. П.“ ЕООД са възложени единствено и само доставка и монтаж на система за видеонаблюдение. Лицето В. е син на управителката на ответника, но не е управител на дружеството и няма представителна власт да се договаря с когото и да било за каквото и да било. Случвало се е да провежда само предварителни разговори с различни контрагенти и евентуално да ги сведе до знанието на управителя на дружеството. М. Р., като управител на ответното дружество е превела договореното възнаграждение веднага на изпълнителя - ищец в настоящото производство, още преди ищецът да е приключил възложената му работа. Сумата в размер на 1400 лева с ДДС, за възложеното изпълнение на

доставка и монтаж на система за видеонаблюдение е заплатена на 24.02.2022г. с оглед на това, той да може да си закупи част от материалите и да може да изпълни качествено и навреме възложената работа. Счита, че твърденията в ИМ не отговарят на истината, особено в частта за допълнително възложени монтажни работи. Ако такива са били възлагани, то ответницата е следвало да ги възлага, а не трети лица. Отделно пита защо е било необходимо да се изпращат втори път данни за фактура, когато ищецът вече е разполагал с такива. Плащането е извършено на дата 24.02.2022г., и самата фактура е издадена с дата 24.02.2022г., но според представените доказателства от ищеца данни за фактурата са получени едва на 07.03.2022г. т.е и тези изложения в ИМ не отговарят на истината. Фактурата е издадена на 07.03.2022г. за данъчно събитие от 24.02.2022г. Ищецът прилага фактурата като доказателство, но в нито една част от ИМ не отразява факта, че последната е платена и то още преди да е извършил по - голямата част от своята работа. Дори и да се приеме, че твърденията на ищеца отговарят на истината, то защо и по каква причина, след като той твърди, че към 07.03.2022г. са приключили цялата им възложена , вкл. и допълнителна монтажна работа и са получили данни за фактура на 07.03.2022г. ищецът е пуснал, именно на 07.03.2022г. фактура с номер 149 от022, което по всяка вероятност е фактура с номер 149 от 24.02.2022г. за сума в размер на 1400 лева с ДДС. Ако наистина е съществувала договорка за допълнителни монтажни работи, по представеното от ищеца, КСС и работите са били извършени ,защо ищецът не е изпратил фактура на цялата стойност за монтажните работи, а сумата от 1400 лева, да бъде представена като авансово плащане. Именно защото не е авансово плащане, а пълно плащане на договорените монтажни работи. Именно защото действителните уговорки между управителите на дружествата ищец и ответник са били единствено и само за доставка и монтаж за система за видеонаблюдение за сума в размер на 1400 лева с ДДС. Видно от кореспонденцията представена от ищеца, КСС в някакъв вариант е представен едва на 23.03.2022г., около 20 дни след като реално, както самият ищец твърди в ИМ, е приключил работа на 07.03.2022г. На 07.03.2022г. обаче е изпратена по Вайбър фактура с номер 149, която е с дата 24.02.2022г. От това следва да се направи изводът, че фактура 149 с дата 24.02.2022г е издадена едва на 07.03.2022г. /след получаване на данни за дружеството.../ и от тук възниква въпросът, защо след като е приключена работата, включително и допълнително възложената не е издадена фактура с дата 07.03.2022г. или до 5 дни по – късно, както повеляват нормите на ЗСч. за цялата стойност на предоставената в настоящото производство, КСС за извършената, по твърдения на ищеца, работа. За да се претендират извършваните монтажни работи следва да има протокол или акт за предаване/приемане на извършената работа или фактура за стойността на извършената работа в срок до 5 дни от извършване на доставката или услугата. Фактурата е данъчен документ. Като данъчно задължено лице ищецът е длъжен да издаде фактура за извършена от него доставка на стока

или услуга, освен когато доставката се документира с протокол (чл.113 от ЗДДС). Фактурата следва да се издаде не по-късно от 5 дни от датата на възникване на данъчното събитие за доставката (в общия случай това е датата на извършване на продажбата или извършване на услугата) или от получаване на авансово плащане. При вътреобщностни доставки, включително в случаите на авансово плащане, фактурата се издава не по-късно от 15-о число на месеца, следващ месеца, през който е възникнало данъчното събитие (чл. 113, ал. 5 от ЗДДС). Управителят на ответното дружество не е възлагала никакви допълнителни, извън доставка и монтаж на системата за видеонаблюдение, монтажни работи. Всички задължения, които има или е имала към ищеца за възложените монтажни услуги са заплатени своевременно. Моли съда да отхвърли изцяло предявеният иск от „Ю Е. П.“ ЕООД за заплащане от ответника „А. Т.“ ЕООД на сума в размер на 2 973,00 лева, представляващи остатъчно плащане за монтажни дейности по КСС, представено от ищеца, ведно със законната лихва върху присъденото задължение от датата на подаване на ИМ до окончателното плащане на задължението, като неоснователен и недоказан, като моли за присъждане на сторените в настоящото производство разноски, включително възнаграждение за един адвокат.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуалния представител адв. К. М. от ВАК поддържа иска.

В съдебно заседание ответникът, редовно призован, представлява се от адв. Х. Г., оспорва изцяло исковата молба и моли за отхвърляне на иска.

След съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК и след като съобрази нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест за уважаване на исковата претенция ищцовата страна следва да установи при условията на пълно и главно доказване по иска с правно основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД наличието на договорни отношения между страните, точното изпълнение на задължението; предаването на извършената работа; настъпилата изискуемост на претендираното вземане и неговия размер. В тежест на ответника е да докаже, че е заплатил уговореното възнаграждение, както и наведените правоизключващи възражения.

Между страните не се спори, че през месец януари 2022г. са сключили неформален договор за изработка, по силата на който ищецът се е задължил да извърши монтажни дейности, изразяващи се в доставка и монтаж на система за видеонаблюдение, в хотел Аристократ, находящ се в гр.Обзор и стопанисван от ответното дружество.

Видно от представената по делото фактура № 0000000149/24.02.2022 г.,(л.11) за доставка и монтаж на система за видеонаблюдение се установява, че ответникът, в качеството си на възложител по договора е заплатил на

ищеца възнаграждение в размер на 1166,67 лв. без ДДС или 1400 лв. с ДДС. Във връзка с извършеното плащане по делото е прието като писмено доказателство платежно нареждане от 24.02.2022 г.(л.37), съгласно което ответникът е превел горепосочената сума на ищеца с посочено основание "по фактура".

Видно от представената от ищеца количествено стойностна сметка КСС, общият размер на сумата дължима за доставка и монтажни дейности е в размер на 3645 лв. без ДДС, а останалата дължима част от нея след приспадане на платената сума от 1167 лв. без ДДС/ или 1400 с ДДС/ възлиза в размер на 2478 лв. без ДДС/ или 2973лв. с ДДС/, за която сума няма издадена фактура.

Спорно е по делото обстоятелството дали ответникът е възложил на ищеца извършването на монтажни дейности извън тези изразяващи се в доставка и монтаж на система за видеонаблюдение, доколкото доказателства за извършени други дейности не са представени и не може да се направи извод дали реално са били за извършени.

Предвид така установеното от фактическа страна, СЪДЪТ формулира следните изводи от правна страна:

Предявеният иск е с правно основание чл. 266 вр. чл. 79 от ЗЗД.

По своята правна същност, договорът за изработка,представлява неформален, консенсуален, двустранен, комутативен, възмезден договор.Той се счита за сключен с постигане на съгласие между страните по него и създава задължения и за двете страни.

Фактическият състав на чл.266, ал.1 от ЗЗД, по силата на който възниква задължението за плащане включва следните елементи: сключен договор за изработка, изпълнение на конкретно възложената работа, приемане на работата. Първите две предпоставки следва да се докажат от ищеца, а ответника следва да докаже – че е заплатил уговореното възнаграждение или че не е приел работата.

Установяването на изпълнената и приета работа може да се извърши с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства /приемо-предавателен протокол за конкретно извършени видове работи, двустранно подписан протокол за изпълнени СМР с посочени видове, количество и стойност и др./, съдебно-техническа експертиза, гласни доказателства.

Безспорно е, че между страните е възникнало договорно правоотношение, носещо белезите на договор за изработка, съгласно който ответното дружество е възложило на ищеца, извършването на монтажни дейности на обект, хотел А., находящ се в гр. Обзор.

Последвало е плащане, на уговорената сума в размер на 1167 лв. без ДДС или 1400 лв. с ДДС., с фактура № 0000000149/24.02.2022 г.с посочено основание -за доставка и монтаж на система за видеонаблюдение. Спорния между страните въпрос е по повод размера на изпълнената работа и

количеството в което същата е уговорена. В тази насока ищецът се позовава на представената по делото количествено стойностна сметка (л.12), като в т.2 от нея е описано „доставка, компоненти видеонаблюдение, а в т.7.5 демонтаж на старо оборудване и монтаж на ново видеонаблюдение”. Тази количествено – стойностна сметка е съставена едностранно от ищеца въз основа на което съдът приема , че същата не може да установи постигната между страните договореност за възлагане и изпълнение на работа в посочения размер и стойност .

Договорът за изработка по своята правна същност представлява неформален, консенсуален, двустранен, комутативен, възмезден договор, като при учреденото от него материално правоотношение за изпълнителя-ищец са породени две основни obligatorни задължения – да извърши съобразно поръчката в срок и без отклонение от нея и недостатъци процесните услуги и да предаде работата на възложителя, а за изпълнителя – да приеме /одобри/ извършената работа и да заплати уговореното възнаграждение с ДДС на изпълнителя - арг. чл. 258 ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД.

Законът задължава поръчващия да приеме изработеното – чл. 264, ал. 1 ЗЗД. Приемането като правно действие представлява 1. фактическо получаване на изработеното и 2. признанието, че то съответства на поръчаното. Следователно, приемане е налице, когато реалното получаване на изработеното се придружава от изричното или мълчаливото изразено изявление на поръчващия, че счита работата съобразена с договора. Приемане означава одобряване. Именно за да може да се даде на приемането значението на одобряването, законът предписва на поръчващия да прегледа работата и да направи всички възражения за неправилно, неточно изпълнение – чл. 264, ал. 2 ЗЗД. И ако не направи такива възражения, работата се счита за приета, т.е. за одобрена, както разпорежда уредената в чл. 264, ал. 3 ЗЗД презумпция. Следователно, едва при предаването на работата изпълнителят е изпълнил своите основни правни задължения, породени от договора за изработка, като правното задължение на възложителя за заплащане на уговореното възнаграждение става изискуемо.

При иск за реално изпълнение на договорно задължение с правно основание чл. 266, ал.1 ЗЗД, ищецът следва да установи, при условията на пълно и главно доказване, наличието на валидно сключен между страните договор, който е породил целените с него правни последици, както и качеството си на изправна страна по договора - че е изпълнил съгласно уговореното или е готов да изпълни. Съгласно чл. 266, ал.1 ЗЗД, възложителят трябва да даде на изпълнителя необходимото съдействие за изпълнение на работата, да приеме изработената съобразно договора работа и да изплати възнаграждение за приетата работа. Приемането на извършената работа, възложена с договор за изработка, обхваща два момента: фактическо получаване на изработеното от поръчващия и признание, че изработеното съответства на поръчаното, т.е. приемане е налице само когато реалното получаване на изработеното е придружено с изрично или мълчаливо изразено

волеизявление на поръчващия, че счита работата за съответна на уговореното. На поръчващият е вменено не правото, а задължението да приеме извършената съгласно договора работа, като в случай на неправилно изпълнение той може да направи възражения по см. на чл. 264, ал.2 ЗЗД, в противен случай работата се счита за приета.

Изпълнението и приемането на възложената работа може да се извърши с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства, съдебно-техническа експертиза, гласни доказателства. Трайно установена е практиката на ВКС, че издадените фактури отразяват възникналото между страните правоотношение и осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях, представляват недвусмислено признание на задължението по тях. Следователно отразяването на парична престация като дължима в счетоводството на ответника /купувач, възложител и т.н./ и ползването на данъчен кредит съобразно със стойността ѝ съставлява извънсъдебно признание на задължението и доказват съществуването му – В тази насока е практиката на ВКС, както следва: решение № 211/30.01.2012г. по т.д. № 1120/2010г., II ТО, решение № 109/07.09.2011г. по т.д. № 465/2010г., II ТО, решение № 92/07.09.2011г. по т.д. № 478/2010г., II ТО, решение № 30/08.04.2011г. по т.д. № 416/2010г., I ТО, решение № 118/05.07.2011г. по т.д. № 491/2010г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014г. по т.д. № 1598/2013г. на II ТО, решение № 172813.01.2016г. по т.д. № 2535/2015г., I ТО и др. Ако възложителят, респ. негов представител, е отразил в счетоводните регистри на търговското дружество издадената от изпълнителя фактура и възложителят е ползвал правото на приспадане на данъчен кредит, то се налага извод, че е налице приемане от поръчващия на фактически изпълнените работи, дори ако не е подписан двустранен приемо-предавателен протокол – така решение № 65/24.04.2012г. по т.д. № 333/2011г. на ВКС, II ТО и решение № 178/13.10.2017г. по т.д. № 638/2017г. на ВКС, II ТО.

В аспекта на изложеното настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства, обсъдени в тяхната съвкупност, се установява по несъмнен начин, че между страните по делото е възникнало правоотношение по договор за изработка за доставка и монтаж на видеонаблюдения, като ищецът е престириал възложената работа в размера , който е посочен във фактура №149 от 24.02.2022год. , а ответникът е приел същата със осчетоводяването на фактурата. Така приетата работа не е спорно между страните, че е заплатена.

За остатъка от работата по количествено-стойностната сметка липсват доказателства , както за възлагането ѝ, така и за нейното изпълнение и приемане от ответника.

За установяването на тези обстоятелства са ангажирани гласни доказателства чрез разпита на водения от ищеца свидетел. В показанията си свид. П. П. сочи, че бил ангажиран да помага за извършване на монтажните

дейности в процесния обект, през месец февруари 2022 г. които се изразявали в демонтиране на камери и монтиране на нови такива, както и монтиране на кутии за кабели. Дейностите с които били ангажирани продължили два дни. През този период твърди, че основно В. В. разговарял с П. и не може да каже дали е била възложена и допълнителна работа . В края на всеки работен ден връщали ключовете за съответния етаж на В. и му казвали свършената работа за деня. Сочил, че не е подписвал нищо, както и не знае дали и П. е подписвал.

За установяване на реалните договорености между страните и за опровергаване на наведените от ищеца твърдения са ангажирани гласни доказателства чрез разпита на водения от ответника свидетел Веселин Ванков.

В показанията си свид. Веселен Ванков сочи, че през лятото, когато работи хотел А., извършва дейности по поддръжката на хотела. Твърди, че с П. се познавали и поради тази причина му се обаждал когато имало да се прави нещо в хотела, тъй като същият бил запознат с инсталацията му. Сочил, че в периода от 01.02.2022 г. до 31.03.2022 г. се свързал с П. за извършване на дейности свързани с монтиране и подмяна на дивиари и смяна на камери. Твърди, че майка му в качеството и на управител на хотела е направила офертата за доставка и монтаж на видеонаблюдение спрямо ищцовото дружество, като в резултат на договореностите са определили окончателен размер на дължимото от възложителя възнаграждение в размер на 1400 лева с ДДС. Твърди, че не е възлагана никаква допълнителна работа. Горепосочената сума е била заплатена от майка му , като той единствено е предоставял ключовете за съответния етаж, тъй като живеел там.

От анализа на показанията на свидетелите П. и свид. В., съдът намира, че не може да се направи обоснован извод, че е налице изпълнена и приета работа от страна на ищеца, възложена от ответника, извън дейностите свързани с доставка и монтаж на видеонаблюдение, който са заплатени на ищеца по фактура №149 от 24.02.2022год.

Предвид гореизложеното съдът счита, че е налице изпълнение единствено на договорената работа - доставка и монтаж на система за видеонаблюдение, същата е заплатена, а задължението на възложителя за заплащане на възнаграждение възниква след приемане на работата на основание чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

Доколкото ищецът при условията на пълно и главно доказване не успя да установи и докаже дължимостта на претендираната сума, както и извършването на останалите доставки и монтажни дейности посочени в количествено-стойностна сметка, а съгласно разпоредбата на чл. 266 ЗЗД на изпълнителя се дължи възнаграждение за извършената работа , то съдът не може да приеме за установено такива действително да са извършени, поради което съдът счита, предявеният иск за неоснователен и постановява решение с което го отхвърля.

По отношение на разноските:

С оглед изхода от настоящото дело, на основание чл.78, ал.3 от ГПК, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника направените по делото разноски, съобразно представения списък по чл.80 ГПК, в размер на 500 лева, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният иск от „Ю Е. П.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: ** против „А. Т.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: **, за осъждане на ответника да заплати на ищеца, сумата от **2973 лева/две хиляди деветстотин седемдесет и три лева/**, представляваща положен труд и доставка на материали за пожироизвестителната система, сигнално охранителната система, системата за видеонаблюдение, интернет, окабеляване, кабелна телевизия, извършени в периода от 01.02.2022 г. до 31.03.2022 г. в размер и количества, съгласно количествено стойностна сметка, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба в съда -29.07.2022 г. до окончателното изплащане, на основание чл.266,ал.1 от ЗЗД.

ОСЪЖДА „Ю Е. П.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: *** да заплати на „А. Т.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: ***, сумата от **500 лева/ петстотин лева/**, представляваща сторените от последния разноски за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването на страните, ведно с препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Варна: _____